

Németh Erzsébet

***Menyasszonyfák
végig a
kertben***

LANT

Németh Erzsébet

Menyasszonyfák végig a kertben

Százegy négysoros vers

**A százegy négysoros versből itt 24 darabot
közlünk.**

Az illusztrációkat Németh Dezső készítette.

Lant könyvek

Budapest

2004

Fejest ugrik a Nap

Foszló glóriája a fénynek

Foszló glóriája a fénynek
vedlett ágak közt tanyáz.
A tócsán madárfütty villan,
lehajtja fejét a kalász

Táncol a nyár

Táncol a nyár. Zavartan,
mint elsőbálos lányka,
ki e simuló ritmustól
élete boldogságát várja.

Vágyszirmok hervadnak

Vágyszirmok hervadnak...
észre sem veszed:
ellobbant pillanat után
nyújtod a kezed.

Őszül

Őszül. Kórósodnak a mezők,
a domb alatt árnyéka nő a gondnak.
Lombtalanná válik az álom,
szívünk harangjai szorongva kongnak.

Cseresznyevirágzás

Menyaszony-fák végig a kerten.
Végtelen nászmenet a világ.
Fehérség-káprázattól sajog a szem,
ragyog, vakít a tengernyi virág.

Fejest ugrik a Nap

Fejest ugrik a Nap,
kék kacagással úsznak a felhők,
gondolatom árnyéka
hosszúra nyúlik. Este van.

Pipacs-csókokat őriz a testem

Csózkodnak boróka illata van

Csózkodnak boróka illata van,

tekintetedből hó szítál.

Dermedő mosolyod árnyán

kinyílni készül egy jégvirág.

Ez az ősz már az enyém

Ez az ősz már az enyém...

Elnyúlva a nyár szőnyegén

úgy öleli magához a kertet,

mint én ezt a végső nagy szerelmet.

Lebegve maradásért

Lelkünk szaltó mortáléja után

már sohasem lehetek a régi.

Csupán egy szentté avatott asszony,

aki messzi, messzi, s égi.

Nem lehetsz

Már senkim nem lehetsz,
mert mindenem voltál:
égre villant szerelem,
elénekelt zsoltár.

Jégrianás-tekinteted nézem

Jégrianás tekinteted nézem,
de ölelnek még szírom-ujjaim,
s szívem harangját olykor
vad lázak félreverik.

Mikor nagyon szeretlek

Mikor nagyon szeretlek:
vad színek káprázatában égek.
Csókok titkos kottáját lapozom,
s aranyló hárfaként zenélek.

Nincsen irgalom

Mindenki volt Júdás

Mindenki volt Júdás,

vagy lesz valahol.

Tallér csörgésében

árulás dalol.

Körmét növeszti a csend

Körmét növeszti a csend,

hogy minél jobban bőrödbe vájjon,

megszületésed ne feledd,

és életed halálodig fájjon.

Ki őrzi?

Ki őrzi álmaim ha alszom,

ki simítja meg ibolyás homlokom,

ha vezekelni indul a hajnal,

és keresztspókként aláereszkedik a gond?

A gótikus éj oltárán

A gótikus éj oltárán térdelsz,
kétségbeesésed parazsa kihűlt.
Mebánásodra nincsen irgalom,
de legyen örök a megbocsáttatás.

Isten ajándéka

Isten ajándéka
egy jókora képkeret,
amelybe az Idő
majd megfesti képedet.

Nincsen irgalom

Uram, ma már tudom,
hogy nincsen irgalom,
csak korhadtt fakereszt
és árva sírhalom!

Az utolsó órán

Az utolsó órán

Eláll a lilium lélegzete,
orgonák lila sikolya száll.

Égi harsona zendül...
A kakas háromszor kiált.

Kutya se vonyít

Kutya se vonyít, rózsza se nyílik.

Virraszt az éj.
Ózek nyomába szegődöm...
halni indulok én.

Tudja-e valaki

Tudja-e valaki,
megvan-e írva:
mi az utolsó kép,
mit elviszünk a sírba?

Valahol bent

Valahol bent a bordák között
találtok majd egy aranyrögöt,
százhusz karátos csodát:
megdermedt emberszívemet.

Segítsetek a fényre!

Meghalni akartam
amikor még éltem.
Most élni szeretnék
a halálra készen!

A halottak mindig némák

A halottak mindig némák,
mindig hangosak az élők:
gondjukat zörgetők,
önmagukat féltők.